

ERIN HUNTEROVÁ

ZEMĚ ODVÁŽNÝCH

ZÁKON CTI

Albatros

Země odvážných: Zákon cti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Hunterová
Země odvážných: Zákon cti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZEMĚ
ODVÁŽNÝCH
ZÁKONCI

ZEMĚ
ODVÁŽNÝCH
ZÁKON CTI

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložila Kristýna Wanková

Se zvláštním poděkováním Clarisse Hutton a Gillian Philip

PROLOG

Horizont na východě lemovala slabá zlatavá záře, přinášela na savanu první paprsky denního světla a odkrývala akácie s plochými korunami rozeseté po travinách. *Další nádherný den*, pomyslel si Žvanil, ptáček klubák. *A další chutná snídaně*. Protáhl se, načechral si pírka pod křídlem a z kůže nosorožce, na kterém se vezl, vyzobl vypasené klíště.

Nosorožec nepřestával mluvit. Ještě než vůbec vyšlo slunce, už se s ostatními členy stáda o něčem dohadoval. Žvanil z jejich podivné řeči pozemních ploužilů nerozuměl ani slovo, rozhovor však zněl naléhavě, rozčileně a pořádně bojovně.

Žvanil pozvedl hlavičku a zamžikal. „Plácale?“

„Momentík,“ ozval se přidušený hlas. Z Plácala nebylo vidět víc než ocásek. Zbytek zrovna nořil hluboko do nosorožcova šklubajícího se ucha. Pak se ocásek zavrtěl a Plácal vykoukl ven,

právě polykal nějakého parazita, kterého si vyštrachal z ucha.
„Copak?“

„Jen jsem nevěděl, kde jsi,“ odpověděl Žvanil. „Je v tom uchu ještě nějaká dobrota? A o čem podle tebe ti nosorožci mluví?“

„Nemám tušení. Travnaté řeči nerozumím o nic víc než ty.“
Plácal popolétl na spodní část nosorožcova rozložitého krku.
„Myslím, že jsem sezobl poslední klíště, ale v druhém uchu se pro tebe určitě něco najde.“

Žvanil kolem něj poskočil nosorožcovi na hlavu. „Byl bych rád, kdyby přestali pohazovat rohem a potřásat hlavou,“ stěžoval si. „Není to zrovna dvakrát uklidňující. Ani pohodové.“

„Je to nepříjemné, ale víš přece, co říkává starý Tlachal,“ odpověděl Plácal a klovl pod kožovitý záhyb. „*S dneškem si nelamte hlavu, hmyzu bude dost i zítra.*“

„Kdyby si tak Tlachal s těmi nosorožci promluvil,“ povzdychl si Žvanil. „Zdá se, že jsou z něčeho pořádně podráždění. Měli by si vzít příklad z nás klubáků.“

„To by tedy rozhodně... ou!“ Plácal vzhlédl, když jim nad hlavami prolétlo volání jeřába královského.

Pták plachtil na rozložitých bíločerných křídlech a pronikavou Nebeskou řečí vřiskal: „Velké hejno! Velké hejno!“ Pootočil hlavu a shlédl přímo na dva přátele. „Velké hejno!“

Zatímco klubáci ohromeně zírali vzhůru, jeřáb nad nimi zakroužil a odlétl směrem k vycházejícímu slunci. Z dálky slyšeli, jak k dalším ptákům na zemi i ve větvích volá stále stejná slova.

„Velké hejno!“ zašvitořil Žvanil rozkošnický.

Plácal zamžikal okrouhlýma žlutýma očima. „V životě mě ještě na Velké hejno nepovolali. To je vzrůšo!“

„Mě taky ne,“ řekl Žvanil. „Slyším o Velkých hejnech už od chvíle, co jsem se vyklubal z vejce, ale nikdy jsem na žádném nebyl.“

„Tak letíme!“ Plácal vystřelil červeným zobákem k poslednímu broučkovi a vznesl se do vzduchu.

Žvanil vzlétl za ním. Nad horizontem už jako oslnivě zlatý půlkruh vycházelo slunce a do chladného, jasně modrého nebe se stahovali ptáci. Krákající vrány opouštěly hody na mršinách, volavky vzlétaly ve změti bílých křídel a z akácie vyrazilo hejno modravých leskoptví. Kolem Žvanila se prohnala dvojice jasně zelenožlutých vlh, div že mu nezavadila o křídlo.

„Hele, dávejte pozor na cestu!“ zaštěbetal, ale na to, aby se zlobil, byl příliš nadšený. Příval ptáků zaclonil oblohu. A nespočet dalších opeřenců se rýsoval v záři úsvitu.

„Proč asi svolali Velké hejno?“ zvolal Plácal.

Vysoko nad nimi prolétl stín. Kroužila tam veliká supice s bílými zády. Ptáci mířili vzhůru k ní, jejich volání utichalo, až zbylo jen dychtivé cvrlikání. Za ohromnou samici plachtilo na širokých černých křídlech celé hejno supů.

„Není to Větroňka?“ špitl Žvanil. „Ta stará supice, co dokáže mluvit s Velkou matkou?“

„Asi ano.“ Plácal zamával křídly a ohromně ji pozoroval.

Podivné ticho prořízlo Větroňčino děsivé hrdelní volání.

„Přináším strašlivé zprávy, ptáci Země odvážných. Velká matka je mrtvá.“

Oblohou se rozezněl zděšený vrískot a štěbetání. Vrány v šoku skřehotavě krákoraly a žalostné kejhání jeřábů se mísilo s nevěřícím cvrlikáním leskoptví.

„Ne!“ vykřikl Plácal letící po Žvanilově boku. „To je hrozná novina!“

Žvanil byl jako omráčený. „Není divu, že byli nosorožci rozčilení. Už o tom museli vědět!“

„*Následujte mne.*“ Větroňka svým rozkazem znovu utišila povyk.

Nikdo se s ní nepřel. Hejna se slétla za supy, kde utvořila nepravidelnou formaci, a společně se tak vznášela nad savanou. Na tisících křídlech se blyštlo a třpytilo slunce. Změť barev Žvanila dočista oslnila.

Kéž by tak Velké hejno svolali z nějakého radostnějšího důvodu, pomyslel si.

A už viděl, kam je Větroňka vede. Vepředu se pod nimi v paprscích rozbřesku lesklo a jiskřilo velké napajedlo. Nebylo však klidným a šťastným místem, jakým by správně mělo být. Na březích se tlačila a strkala stáda býložravců, kteří bolestně hýkali a bučeli. Když ptáci slétli níž, všiml si Žvanil, že vodní hladinu narušuje veliká skvrna. Leželo tam něco obrovského, napůl ponořeného do jezera.

Velká matka.

Žvanil moudrou starou slonici nikdy dřív neviděl. A teď si přál, aby k tomu raději nedošlo vůbec, než aby ji poznal takhle. Ležela tam bez hnutí, tělo měla potrhané a v ránách se jí temněla krev. Kolem se seběhli zbylí sloni a horečně tlačili do jejího těla. Obrovskýmá nohama vířili zkrvavenou vodu, jak se ji pokoušeli dostrkat na břeh.

Jedna slonice však stála stranou a jen na Velkou matku zírala. Vypadá nedospěle, pomyslel si Žvanil – byla menší než ostatní a ze šoku se jí trásly nohy. Když slétl níž, uviděl její velké

tmavé oči, plné smutku, a přesto podivuhodně moudré na někoho tak mladého.

Malá slonice tam stála, jako by jí nohy vrostly do bahna, zatímco býložravci kolem ní troubili a bučeli, vzpínali se a bezhlavě se rozbíhali. Ke břehu přiklusali zebry a pakoně, vykulili oči na mrtvolu Velké matky a za okamžik se jako dupající vyděšená masa hnali zase pryč. Ozývalo se pištění menších zvířat a náhle zase umlkalo, když jejich původci zmizeli ušlapáni pod kopyty stád.

Mladá slonice však stála bez hnutí. Hrůzný pohled na tělo jako by ji přikoval na místo.

Ptáci začali přistávat a usazovali se ve stromoví, na kamenech i na travnatých svazích. Břehy jezera zmizely v tlukotu křídel, nebylo však slyšet žádné volání, jen děsuplné, žalostné ticho. Větroňka se usadila se svým hejnem na těle samotné Velké matky a roztáhla křídla, jako by ji chtěla chránit.

„Toto,“ křikla chraplavě do ticha, „toto je pouhý začátek rozvratu, který čeká Zemi odvážných!“

Rozevřela zobák, aby mluvila dál, ale oblohou zaduněla ohlušující rána hromu. Zaburácel nad napajedlem, rozléhal se a vracel se zpátky. Všichni v úleku strnuli. Žvanil si vyděšeně schoval hlavu pod křídlo.

Nebe už nebylo jasné a zmodralé rozbřeskem. Překryla ho temná clona mraků. Spustil se prudký liják a těžce dopadal na shromážděné tvory Země odvážných. Žvanil měl vmžiku křídla celá promoklá a zmáčená.

Pohlédl na Plácala a oběma jim po zobácích, ocáscích i křídlech stékal déšť. Jeho kamarád vypadal právě tak vyděšeně jako on sám.

„Velký duch se zlobí,“ zanaříkal Plácal. „Protože Velká matka zemřela!“

Žvanil se pokusil setřást si z peří dešťovou vodu, ale potom to vzdal a snášel lijavec ve sklíčeném podřepu.

„Možná se Tlachal mýlil,“ špitl. „Možná že zítřek vůbec nepřijde...“

KAPITOLA I

Takhle prudký déšť ještě nezažil. Trn se potácel pryč od napajedla, nemotorně kladl pracky do bláta a z promáčené srsti mu crčela voda. Přes kapky, které mu stékaly po čele do očí, neviděl téměř nic. Zběsile si je stíral, znovu a znovu. Už měl plné dokonce i nozdry.

Co se to stalo? Co se to stalo?

Velká matka zemřela. To se stalo. Ale ať si to opakoval sebečastěji, stejně mu to připadalo neskutečné. *Jak? Proč?*

Nezáleželo na tom. Velká matka Země odvážných je mrtvá a už Trnovi nepomůže.

Vydal se k napajedlu, aby ji požádal o radu, o podporu, o střípek její moudrosti. A také proto, že mu nikdo jiný pomoci nemohl. Velká matka už by věděla, co si počít se Žahavcem Korunolístkem, tím si byl Trn jistý. Žahavec napáchal tak závažné zločiny, že

to obyčejný tvor sotva dokázal pochopit. Záludný pavián nejprve zavraždil Kúru Korunolístku, když jí kamenem rozdrtil lebku. Potom štířím jedem otrávil jejího nástupce, Červa, čímž si uvolnil cestu k tomu, aby mohl Tlupě z Jasného lesa vládnout sám.

Když ho z toho však právem rozhořčený Trn obvinil, Žahavec se mu jen vysmál. Jeho úšklebek Trna nepřestával pronásledovat, stejně jako jistota, že se mu nedostane spravedlnosti. *Vidíš, kam až jsem ochoten zajít, abych Tlupu z Jasného lesa ochránil?*

Vidíš, kam až jsem ochoten zajít...?

Bylo mu naprosto jasné, co tím Žahavec myslel. Bez váhání Trna zabije, kdyby se ho snad pokusil před tlupou odhalit. Trnovi zbývala jediná možnost, jak ho zastavit, jediné místo, kde mohl hledat pomoc.

Ale Velká matka je teď mrtvá. A Trn úplně sám.

Soumrak se dostavil jako bezútěšné, šedavé skomírání denního světla. Žádný západ slunce se nekonal, větvemi Vysokých stromů nepableskovaly zlatavé paprsky. Trn se krčil na zmáčené hlíně Sněmovního palouku a na kůži se mu lepilo bláto, jako by ho chtělo obalit ještě jednou vrstvou srsti. Před Korunním kamenem se shromáždila celá Tlupa z Jasného lesa, proti ní kolem rozložitého světlého balvanu stanuli členové Sněmu se svými družinami. Každíčkový pavián, od novorozeňat po Vysokolísky, působil promočeně a sklesle. Až na Žahavce Korunolístka. Déšť sice zastavit nedokázal a mokrá srst ho jistě nijak netěšila, ale přinejmenším se mohl usadit na Korunním kameni.

„Co se podle tebe teď stane, Trne?“ zašeptal Blátíčko Nízko-lístek.

Trn mu stíkl rameno. Jeho nejlepší kamarád byl maličký vřdycy, ale s kožíškem zmáčeným až na kůži působil ještě zakrsleji než jindy. „To nevím, Blátíčko,“ zamumlal. „Nic podobného se nikdy dřív nestalo.“

„Všechny vás tu vítám.“ Žahavcův vůdcovský hlas k sobě přitáhl veškerou pozornost. Zatímco utichalo nervózní brebentění, obsáhl svou tlupu přísným a vážným pohledem. „Jak jistě víte, běžně se tu setkávám pouze se členy Sněmu, avšak události, kterých se dnes Země odvážných stala svědkem, nemají obdoby. Ještě nikdy, v celé historii, se nestalo, aby byl Velký rodič zavražděn.“ Žahavec obrátil oči k obloze a zavřel je, jako by hledal pomoc u samotného Velkého ducha. „Společně musíme prodiskutovat, co to znamená pro nás – pro každého člena Tlupy z Jasného lesa.“

Všichni paviáni se nakláněli kupředu, jak byli dychtiví po Žahavcově radě a moudrosti. V očích se jim zračila úzkost, ale také úcta a důvěra. Trnovi přeběhl mráz po zádech. *Ještě včera bych se na něj díval stejně.*

„Datle!“ zavolal Žahavec a pokynul prackou s dlouhými prsty. „Zjišťovala jsi novinky. Pověz nám, na co jsi přišla.“

Datle Vysokolíška čvachtavě prošla bahnem vpřed a odkašlala si. „Můj Korunolístku, nikdo s jistotou neví, co se stalo. Mnoho zvířat ale tvrdí, že Velkou matku zabili krokodýli. Na těle se našly stopy jejich zubů.“

„To je hrůza!“ vykřikla Rašelina Středolístka.

„Takoví surovci!“ zvolala Květina Dobrolístka, hlas jí samým rozčilením přeskočil.

Žahavec rozhodil pracky. „Co očekávat od zvířat, která ne-následují ani Velkého rodiče?“

„Neřídí se dokonce ani *Kodexem!*“ křikla hněvivě Tříška Středolístka. „*Smiš zabít, jen abys přežil.* To se učíme už jako mláďata na bříše matky!“

Z řad členů Sněmu se vpřed přišoural Brouk Vysokolístek. Byl starý a vrásčitý a páchl po zkvašeném ovoci, a přesto pavíáni v úctě ztichli, jakmile promluvil. „Slyšel jsem,“ řekl svým naříkavým hlasem, „že u napajedla byli mnozí ušlapáni k smrti. Taková panika se dala očekávat. Bude se však s nejvyšší pravděpodobností stupňovat, místo aby opadala.“

Žahavec zahloubaně přikývl. „Obyvatelé Země odvážných ztratili vůdce,“ zamumlal.

„A nikdo netuší, kdo je novým Velkým rodičem,“ připomněla Datle. „Velká matka neměla dost času, aby Velkého ducha předala svému následníkovi. To se nikdy dřív nestalo. Co si počneme?“

Rašelina tiše a ustrašeně vypískla: „Možná Velký duch zemřel spolu s ní.“

Propukla vřava. Někteří vyděšeně vřeštěli, jiní plácali packami do bahnitě země, mláďata začala kvílet.

„Ticho, ticho!“ Žahavec udeřil do Korunního kamene a postavil se na zadní. „Má tlupo! Jiná zvířata možná panikaří, jako když vyrušíte mravence, ale my jsme přece *pavíáni!* Zůstaneme klidní a zachováme si důstojnost!“

Povyk opadl. Matky utiřily svá mláďata a Rašelina se zahanbeným výrazem zamumlala: „Promiň, Žahavče.“

Žahavec se obrátil na pavíána, který k němu stál nejbliž. K Blátíčkově matce. „Co říká naše Hvězdolístka? Co jí našeptávají Měsíční kameny?“

Hvězdolístce se v bíle pruhované tváři zračila vlídnost a klid.

Dokonce i Trn se cítil pokojněji, když před sebe začala metodicky klást Měsíční kameny. Byly to oblázky různých barev, některé jasně modré, zelené nebo oranžové, jiné průsvitné a blyštivé dokonce i ve skomírajícím světle, další hladké a neproniknutelné. Jeden byl úlomek kamene, v jehož dutém vnitřku se třpytily krystaly. Hvězdolístka oblázky jeden po druhém zvedala do výšky a zkoumala, tvář měla svrastělou soustředěním.

Nakonec k nim vzhledla – bez známky po úsměvu. Hvězdolístka se však při čtení z Měsíčních kamenů neusmívala nikdy. Trn střelil úzkostným pohledem po Blátíčkoví, který na něj s jistotou pokývl.

„Žahavec správně volá po klidu,“ prohlásila Hvězdolístka. „Velký duch nového Velkého rodiče najde – tím jsou si kameny jisté.“

„Tak to jsou dobré zprávy,“ zabručela Datle.

„Ale co když to bude zvíře, které nás nemá v lásce?“ zeptal se Pupen Středolístek nervózně. „Třeba gepard?“

„Nebo hyena,“ vykvikla Rašelina.

Hvězdolístka na ni pohlédla s laskavou přísností. „Velký duch vybírá vždy moudře.“

„To je sice pěkné,“ vložil se do toho Brouk, „ale každé zvíře má nějaké předsudky a...“

Když se začalo diskutovat o vhodnosti nejrůznějších Velkých rodičů, kteří přicházeli v úvahu, přestal Trn poslouchat. Bobulka Vysokolístka seděla blízko svého otce, Žahavce, a zatím neřekla ani slovo. Naslouchala s neurčitým výrazem znepokojení, ale ze všeho nejvíc vypadala smutně a utrápeně. *A já vím proč*, pomyslel si Trn a pocítil osten žalostné viny.

Cítil se hrozně, že ji musel minulou noc tolik ranit. Kdyby tak věděla, proč to ve skutečnosti udělal. Když jí řekl, že už by se neměli vídat, nebylo to proto, že by to tak chtěl. *To proto, abych tě ochránil, Bobulko.*

Ale aby se mu to podařilo, aby ji udržel v bezpečí, musel předstírat, že důvodem je jejich rozdílné společenské postavení. Namluvil Bobulce, že už dál nemohou porušovat pravidla tlupy a že musí respektovat zákony a tradice, podle kterých se Vysokolístkové nesmějí párovat se Středolístkami.

Bobulka jím teď za to určitě pohrdá, jenže on neměl na výběr. Až příliš dobře věděl, čeho je Žahavec schopný. Kdyby zjistil, že jeho dcera má něco právě s paviánem, který jako jediný zná jeho tajemství, nebo kdyby jí Trn omylem něco vyzradil, ocitla by se Bobulka ve strašlivém nebezpečí. Žahavec má možnost svou dceru rád, ale sebe má dozajista raději.

„Trne,“ zašeptal Blátíčko. „Co se mezi vámi dvěma stalo? Bobulka s tebou nepromluvila od té doby, co ses vrátil.“

„To nic.“ Trn se oklepal a zlobil se na sebe, že na Bobulku tak okatě civěl.

„Můžu za to já, že jo?“ Blátíčko se podrbal na hlavě a zaskučel. „Vypadl jsi kvůli mně. Byl by z tebe Vysokolístek, kdybych tě v rámci Tří úkolů neporazil v tom souboji.“

„Ne,“ prohlásil Trn pevně. „Vážně, Blátíčko, o to nejde.“

„Mám z toho špatný pocit a...“

„Pche. Ty si nemáš co vyčítat!“ K Trnově úlevě Blátíčka přerušil jakýsi hlas. Trn se otočil a uviděl Stébla Vysokolíška. Urostlý pavián jako obvykle žvýkal kus stébla a s pobaveným opovržením shlížel na Blátíčka. Jeho hubený kamarád Moucha

se krutě šklebil a odhaloval uražené zuby. Stejně jako Trn byli členy Žahavcovy družiny, ještě když byl Žahavec teprve Vysokolístkem a jedním z členů Sněmu.

„Přesně tak, nevyčítej si to, Blátíčko,“ řekl Moucha jízlivě. „Ty jsi Trna neporazil. Nechal tě vyhrát.“

„Bylo to nad slunce jasnější.“ Stéblo se ušklíbl.

„Nechte si ty hyení bobky,“ utrl se na ně Trn a rychle pohlédl na Blátíčkovu překvapenou tvář. „Blátíčko, neposlouchej je. Vyhrál jsi čestně.“

Moucha se zachechtal. „Že by Trnovi zatrnulo?“

Stéblo zahýkal smíchy a plácl se do nohy. Trn do paviánů zabodával zlostný pohled. Ve skutečnosti mluvili pravdu. Opravdu nechal Blátíčka vyhrát. Kdyby jeho kamarád neuspěl ani v posledním Úkolu, musel by zůstat Kořínkem – to by ho odsoudilo k bídnému životu, kdy by jen uklízel tábořiště a nechal si rozkazovat od zbytku tlupy.

Ale o tom se Blátíčko nesmí nikdy dozvědět.

„Zmizte, vy bobkometi!“ vyštěkl na zubící se dvojici.

„A kdo nás k tomu asi tak donutí, snad ne... Au!“ Stéblo se chytil za hlavu a zavrával dozadu. Přímo do čela ho zasáhlo nezralé mango.

Trn na okamžik jen hleděl. Pak vzduchem prosvištělo další. Znenadání byl háj plný létajícího ovoce, které bez rozdílu naráželo do paviánů i do stromů.

Trn stejně jako ostatní vyskočil na nohy. Tajemné útočníky sice vidět nebylo, ale větve nad jejich hlavami se kymácely, vrzaly a skřípěly. Trn nakrčil čenich a zavrčel.

„Cítím opice!“ vřískl Blátíčko.

Paviáni se dali do hněvivého vytí.

„Opice!“ opakovala Datle.

„Tam!“ křikl Trn. „Ve křoví!“

Tesák zuřivě zavrčel. „Ty malé... Je jich tu celá banda!“

Opice se s vřískotem a jekotem daly na úprk. Zelenohnědá srst, černé tváře lemované bílými chlupy – Trn je poznal okamžitě.

„Jsou to ti samí kočkodani, co už na nás jednou zaútočili!“ zvolal.

Žahavec rozčileně seskočil z Korunního kamene.

„Nesmí utéct!“ zavřeštěl. „Vysokolístci – ne, všichni *za nimi!*“

KAPITOLA 2

Trn uháněl k opicím, Blátíčko se držel hned za ním. Kolem se komíhaly větve a stříkala dešťová voda, jak se celá tlupa pustila za vetřelci. Žahavcův rozkaz uposlechli všichni paviáni kromě těch nejstarších a matek s mláďaty na bříše. Brouk Vysokolístek je z palouku vřeštivě povzbuzoval: „Dej jim pořádnou lekci, Tlupo z Jasného lesa!“

Žahavec v čele obratně proskakoval listovím. V běhu udával rozkazy: „Stéblo, obkličte je zleva! Tesáku, ty vezmi Středolístky a jděte zprava. Odřízneme jim cestu!“

Paviáni poslechli a za Stéblem a Tesákem se oddělily dvě skupiny. Trn se k nim nepřidal. Odhodlaně běžel s hlavním proudem útoku za Žahavcem. Bobulka se držela vedle otce a Trn ji nechtěl ztratit z dohledu.

Přehoupla se přes napůl spadlý kmen a seskočila dolů. Jakmile se dotkla země, ohlédla se přímo na Trna. Tomu se z toho zatajil dech.

Bobulka se netvářila ani nepřátelsky, ani našťvaně. Z jejích tmavých očí vyčetl Trn jen úlevu nad tím, že je stále za ní, stále bez úhony. Srdce mu poskočilo.

Nebyl ale čas se zastavovat. Opice jako by teď byly slyšet z větší dálky. Trn přes šedavou clonu deště sem tam zahlédl kus ocasu nebo mrštný stín ve skoku, paviáni však zůstávali pozadu.

V běhu prolétl pohledem les. Možná se mu to jen zdálo, ale připadalo mu, že opic je najednou méně. Rozdělují se, došlo mu, rozbíhají se do stran, uhánějí na stromy a šplhají do korun. Daleko vepředu a vysoko nad hlavou zaznamenal divoce rozkymácené větve a šustot listů. *Rozutíkají se*, pomyslel si. *Ztrácí se nám*.

Paviáni při honičce opustili stromové a ocitli se na rozlehlé travině za ním. Mimo skryt lesa je déšť bičoval silněji než kdy dřív. Zpod ztěžka dopadajících prack jim odšťikovalo bahno. Po opicích nebylo ani vidu a Žahavec nakonec ve spršce vody smykem zabrzdil.

„Stát!“ vyštěkl.

Zbytek tlupy se pomalu zastavil, Stéblová a Tesákova skupina k nim vmžiku přiběhly. Žahavec se postavil na zadní a zavětril, doširoka roztáhl nozdry, nakrčil čenich a odhalil tesáky.

Rozčileně si odplivl. „Necítím je.“

Všichni začali okamžitě přebíhat sem a tam a očichávat zem. K ničemu to ale nebylo. Ať už za sebou opice nechaly jakoukoli

pachovou stopu, už ji dávno smyl prudký liják. Veškerá jejich námaha vedla jen k tomu, že měli plné nosy vody. Trn ji kýchnutím dostal ven.

„Fajn, zapomeňte na to.“ Žahavec je volal zpět, čenich zkřívený odporem. „Chytíme ty opice někdy příště, a to teprve uvidí, komu patří Vysoké stromy. Zpátky na palouk.“

Při cestě zpět byli mnohem rozmrzelejší. Všichni měli promočenou a zabahněnou srst a unavené pracky se jim po zrádné zemi klouzaly a smýkaly. Nad hlavou jim duněly hromy a k zemi slétaly blesky. Trávou se valily potůčky vody.

„Řekl bych, že se Velký duch zlobí,“ zamručel Blátíčko a oklepal si z pracek načervenalé bahno. „Kvůli tomu, co se stalo Velké matce.“

Trn se zachvěl. Vzhlédl k nebi, když vtom se někdo dotkl jeho ramene. Překvapeně se otočil.

„Bobulko,“ vydechl chraplavě.

„Trne.“ Pohled jejích velkých hnědých očí byl klidný a soustředěný. „Jak to v tom blátě zvládáš?“

„Omluvte mě, já...“ blábolil Blátíčko. „Jenom... se půjdu Stébla zeptat, jestli... ech... na něco se ho zeptám.“ Odhopkal pryč tak rychle, jak jen to v ošemetném terénu bylo možné.

Trn se za ním díval a bylo mu těžko u srdce. *Vlastně bych byl radši, kdyby tu zůstal.*

Nevěděl, co má Bobulce říct. To s ní musí svoje strašné včerejší rozhodnutí probírat znovu? A přesto v něm zároveň vzplála naděje. Nemohl si pomoci, chtěl slyšet, jak mu říká: *Pořád s tebou chci být.*

„Co se děje, Trne?“ Bobulka mluvila vlídně jako vždycky. „Celý

den vypadáš hrozně ustaraně. Už na Sněmu jsem si všimla, že jsi celý nesvůj.“

„Totiž...“ Trn si olízl tlamu. „To kvůli tomu... co se stalo s Velkou matkou. Je to velký šok.“

„To nemyslím.“ Bobulka zavrtěla hlavou. „Je v tom ještě něco, vid’?“

Na strašlivý okamžik se Trn zděsil, že mu Bobulka dokáže číst myšlenky. *Ne. O Žahavcovi se nesmí nikdy dozvědět!* „Bobulko, celá Země odvážných je vzhůru nohama a na nic už se nedá spolehnout. Všechny nás to zasáhlo. Jsem jenom vyvedený z míry, to je všechno.“

„To bych tě nesměla tolik znát, Trne.“ Bobulka si povzdechla. Stála u něj tak blízko, že stačilo natáhnout pracku a obejmout ji. „Poslyš, Trne, nesmíš se strachovat. Bude nám dobře, nevidíš? Teď nás vede můj otec. Víš přece, jak je moudrý a kolik má důvtipu. Postará se o nás. Dokáže Tlupu z Jasného lesa touhle hroznou dobou provést.“

Trn na ni jen zíral. „To si vážně myslíš?“ řekl pochybovačně. Slova z něj vyklouzla dřív, než se dokázal zastavit. „To proto, že nevíš, co...“

Bobulka na něj vykulila oči. Trn zatajil dech.

„Že už o mně nic nevíš,“ řekl nakonec. Vyděsilo ho, jak chladně to znělo.

Zamrkala a trochu se schoulila do sebe, pohled stočila stranou. Když konečně promluvila, znělo to ledově a úsečně: „Tak jo.“

Mezi dešťovými kapkami proběhla k ostatním. Trn se za ní díval a srdce se mu v hrudi bolestivě sevřelo.

Musel jsem to říct. Nemůžu jí nic prozradit!

Skličně se ploužil vzadu za tlupou, vlastní pracky mu v bahně připadaly neskutečně těžké. Vysoké stromy vepředu připomínaly tmavou schlíplou hroudu, jako by pod tíhou deště celý les zplihl. Vypadalo to přesně tak, jak se Trn cítil. Z křovin daleko před ním k němu doléhaly výkřiky velitelů, kteří dávali paviánům v tábořišti vědět, že se bojovníci vrací.

Jak byl zabraný do vlastního neštěstí, trvalo mu drahnou chvíli, než si uvědomil, že ve skutečnosti neslyší halekání na pozdrav, ale výkřiky překvapení a hněvu. Vepředu se něco dělo.

Co je to tentokrát? Dal se do běhu.

Když vrazil na hlavní mýtinu, zbytek bojovníků už tam bez hnutí stál a šokovaně se rozhlížel. Trn se zastavil vedle nich a vyvalil oči.

Mýtina byla docela zničená a zpustošená. Ovoce bylo strháno ze stromů, poházeno po zemi, rozmačkáno a pošlapáno. Polámané a zpřerážené větve visely na stromech jen na vlásku. Všude se povalovaly větvičky a listí. Po kmenech, po trávě a co hůř, po Korunním kameni byl rozmazaný trus.

Na protější straně palouku se choulili paviáni, kteří zůstali v tábořišti. Třásli se hrůzou. Matky k sobě tiskly kvílející mláďata, ostatní se s nářkem krčili u země. Mnozí byli zranění, ze surových škrábanců a kousanců stále ještě prýštila krev. Vpředu dřepěl Brouk a v náruči držel bezvládné tělo starého paviána.

Pozvedl staříčké oči lesklé žalem. „Zabili Lišejníka.“

Žahavec k nim nakráčel se srstí vzteky zježenou. Postavil se na zadní a rozhlížel se po mýtině. „Co. Se. Tady. Stalo?“

„Celé... celé to byla léčka.“ Broukův hlas zněl ještě tišeji a chra-

plavěji než jindy. „Korunolístku, odlákali bojovníky a potom... ty opice se vrátily.“

V Žahavcově hrdle burácelo temné vrčení, jinak však zůstal zcela nehybný. Dopředu se přihnali bojovníci, zděšeně a rozzlobeně vykřikovali, skláněli se ke zraněným a rozlíceně proklínali opice za jejich proradnost.

Trn se obrátil na Blátíčka, který se přikradl vedle něj. „To je hrůza,“ zašeptal. „Něco takového by si žádá opice nedovolila, kdyby byla Velká matka naživu.“

„To ne,“ přitakal Blátíčko celý rozechvělý. „Velký duch v Zemi odvážných chybí už teď.“

Žahavec klesl na všechny čtyři a mířil ke Korunnímu kameni. Zastavil se přímo před ním a opovržlivě přejel prackou po šmouhách trusu, které ho hyzdily. Potom se obrátil čelem k tlupě.

„Tlupo z Jasného lesa. Toto místo bylo znesvěceno.“ Nakrčil čenich a vycenil tesáky. „Najdeme si nový domov, lepší.“

Ozvalo se znepokojené mumlání a nejisté kňourání.

„Odvalu!“ Žahavec zvýšil hlas a paviáni ztichli. „Tlupa z Jasného lesa se nenechá zlomit! Vyjdeme z toho silnější než kdy dřív, přátelé. *A až se to stane – až se to stane –*, tak ty ufnukané proradné opice pocítí náš hněv. Chtěly nás zničit? To my, má tlupo, přineseme zkázu jim!“

Paviáni začali povykovat, jako by zapomněli na všechn svůj strach. Zubili se, halekali, poskakovali a plácali prackami do země. Žahavec přijal jejich oslavný vrískot prostým pokývnutím.

Trn to jen pozoroval a úzkostí mu vstávaly chlupy na těle. *Umí je tak snadno zmanipulovat*, pomyslel si. Žahavec měl nad

tlupou stejnou kontrolu, jako když lvice usměrňuje maličká lvíčata.

„Tlupo!“ Korunolístek pozvedl přední pracky a pokynul jim, aby se ztišili. „Je třeba podniknout v této překotné době kroky na naši ochranu a je třeba podniknout je okamžitě. A proto navrhuji ustavit zcela novou kastu pro důvěryhodné, loajální paviány. Bude to kasta *Silnokmenů*.“

Shromáždění paviáni si začali ohromeně a zvědavě špitat. „Je tak moudrý,“ zašeptal Tesák stojící vedle Trna.

„Jakýkoli pavián se může ucházet o to, aby se stal Silnokmenem,“ pokračoval Žahavec. „Všichni od Kořínků po Vysokolísky mají nyní novou, vzrušující možnost posunout se na společenském žebříčku naší tlupy. Stačí pouze splnit Úkol Silnokmenů, uspět v této jediné zkoušce, kterou pro vás připravím já sám. To je nová příležitost pro každého člena Tlupy z Jasného lesa!“

Vzrušené mumláni přerostlo do radostného pištění a jekotu. Trn se rozhlédl kolem. Ano, nejvíc nadšení byli Kořínci. Od chvíle, kdy propadli u neúprosně tvrdých Tří úkolů, museli celý život sloužit a dřít. *A Žahavec jim teď dal naději na moc a úspěch. Udělají pro něj cokoli.*

Trn se kousl do rtu. Musel uznat, že Žahavec je skutečně velice chytrý pavián. Ale sám také pocítil záchvěv naděje.

Když se stanu Silnokmenem, dostanu se do Žahavcovy blízkosti. A pak bude moct najít důkazy jeho zločinů a odhalit ho před tlupou... „Blátíčko,“ řekl nahlas.

„Copak?“ Blátíčko ještě stále okouzleně zíral na Žahavce. Tmavé oči mu zářily obdivem.

„Poslouchej, pokusím se stát Silnokmenem.“

„Vážně?“ Blátíčko se na něj překvapeně otočil. „Trne, to zní jako skvělý nápad. Jsi rychlý a dost silný. A navíc ti to může pomoci, aby ses dal dohromady s Bobulkou!“

Nic na to neřekl, i když se mu rozbušilo srdce. Jen přikývl a pak společně s Blátíčkem a se zbytkem tlupy vyrazil pryč z Vysokých stromů. Už se úplně setmělo a čvachtavé kroky migrujících pavíánů přehlušil cvrkot cvrčků a kvákání stromových žab. Vpředu kráčel Žahavec, hlavu i ocas držel pyšně a zpříma.

Trn k němu popoběhl. Žahavec s nikým nemluvil. Byl zosobněním udatné šlechtnosti, jak svou tlupu vedl k novému životu.

Trnovi se málem udělalo nevolno. Nepatrně zpomalil a držel se několik uctivých kroků za Korunolístkem.

Žahavec se ohlédl a zdvihl obočí. „Ach, Trn Středolístek.“ Pozvedl koutky. „Chceš se přidat k Silnokmenům, je to tak?“

Trn zaraženě kývl a pak s větší dychtivostí přikývl ještě jednou. „Ano, Žahavče.“

„To mě nepřekvapuje.“ Žahavec kráčel dál a Trn musel přidat, aby mu stačil.

„Co... jak to myslíš?“ zeptal se nervózně.

„Ale, Trne. Tolik mi připomínáš mě samotného,“ zamručel Žahavec. Mezera mezi nimi a zbytkem tlupy se zvětšila a kupodivu se zdálo, že si Korunolístek rád popovídá. „Jsi tak horlivý, tak silný a tolik toužíš po úspěchu. Chceš být uprostřed všeho dění, stejně jako vždycky já.“

„To... mi lichotí,“ vysoukal ze sebe Trn celý nesvůj ze Žahav-

covy bodrosti. *Pohrozil jsem mu, že odhalím jeho zločiny! Proč se ke mně chová tak přátelsky?*

„To by mělo.“ Žahavec se zazubil. „Těší mě, že se chceš stát Silnokmenem, Trne. Chytrý pavián, jako jsi ty, se mi bude hodit.“

„To je... dobře,“ zachrptěl Trn. Byl čím dál nervóznější. Napadlo ho, že si ho Žahavec možná chce držet blízko, zrovna tak jako on sám chce mít pod dohledem jeho...

„Tak tedy až se naskytne dobrá příležitost, určím ti Úkol Silnokmenů.“ Žahavec se obrátil a zahleděl se mu do očí. Pohled mu plál temným důvtipem. „Jistě se osvědčíš, Trne. O to se bát nemusíš.“

Trn se zastavil a nechal Žahavce odejít napřed do noci. Ztěžka polkl a oklepal se ve snaze setřást ze sebe husí kůži, která se mu rozlévala po srsti.

Proč, pomyslel si, to spíš než jako povzbuzení znělo jako výhružka?

KAPITOLA 3

Učiní Velký duch tomuhle počasí někdy konec? Obloha z rodu Poutníků si začínala myslet, že ne. *Možná to takhle bude odteď napořád. Možná došel Velký duch k názoru, že si to zasloužíme.*

Už nedokázala říct, jestli voda, která jí bez přestání stékala po obličejí, je z deště, nebo z jejích vlastních slz. Na tělo Velké matky neúnavně dopadaly obrovské studené kapky, až jí zvrásněná kůže potemněla a zčernala. Obloha u ní stála už druhým dnem. Věděla to proto, že za bouřkovými mračny zahlédla, jak slunce vyšlo a zapadlo. Samotné jí to ale připadalo jako mnohem delší doba. Teď už to určitě byly měsíce, celá roční období, celé *roky*. Jak jinak by se její svět mohl tolik změnit za pouhé dva dny?

Pevně zavřela oči. Tak si dokázala vybavit, jak jí chobot Velké matky něžně přejíždí po zádech. Dokázala si vyvolat vzpomín-

ku na její moudrý, laskavý pohled. Když neviděla nehybné tělo, téměř Velkou matku cítila po svém boku, plnou života a lásky.

Stará slonice z rodu Poutníků bývala Velkou matkou všech ze Země odvážných – byla jim vůdkyní, soudkyní i moudrou rádkyní. Pro Oblohu však znamenala ještě mnohem víc. Jako její babička se o ni starala od doby, kdy Obloze zabili maminku lvi. Velká matka tu pro ni vždy byla, naslouchala jí a radila, brala vážně její názory, starala se o ni a měla ji ráda. *Stejně jako by to pro mě dělala moje máma, kdyby žila.*

Obloze se strachy a žalem stáhlo hrdlo. *Co si teď bez ní počnu?*

Zamžikala a otevřela oči, náhle zatoužila po blízkosti rodiny. K dospělým slonicím to neměla daleko. Choulily se k sobě na samém okraji napajedla, záda obrácená proti neutuchajícímu dešti. Občas po sobě natáhly chobot, aby se vzájemně konejšily ve sdíleném smutku.

Sem tam se však některá z nich otočila a zahleděla se na Oblohu. Vlaha, nová vůdčí samice, pohupovala flekatým chobotem a šeptala něco Kometě. Obloha z toho byla celá nesvá.

Na rameni se jí dotkl malý chobůtek a Obloha ze sebe vypravila úsměv. „Ahoj, Měsíčku,“ zaburácela vlídně.

Její bratránek se jí přitiskl k boku. „Obloho, co tu děláš?“

Vzdychla. „Stojím u Velké matky. Nechci ji tady nechat samotnou.“

Měsíček si s ní propletl chobot. Obloha pocítila nával něhy, když si uvědomila, že se jí snaží ukonejšit, stejně jako ona konejšila jeho, když byl smutný nebo mu něco ublížilo.

„Kéž by tak přestalo pršet,“ zahuhňal.

Obloha vzhledla k temným rozbouřeným mračnům, déšť ji bičoval do tváře a štípal do očí. „To se nám v blízké době asi nepoštěstí,“ řekla tiše.

„Až vysvitne sluníčko...“ Měsíček váhal. „Probudí se potom Velká matka?“

„Ach, Měsíčku.“ Obloha ho pohladila po chobůtku. „Je mi to líto, ale už se nikdy neprobudí. Odešla zpátky ke hvězdám.“

Měsíček tiše zakňoural. „A Velký duch odešel s ní?“

Oblohou projel chladný třas, a nebylo to kvůli dešti. Na okamžik nedokázala odpovědět. Pak polkla a chraplavě řekla: „To kdybych tak věděla.“

Skrze šedivou clonu lijáku rozeznávala Obloha nejbližší zátoku napajedla, kde po zběsilém úprku po smrti Velké matky stále ještě neklidně přecházelo stádo zeber. Jejich vůdce, vysoký samec s klikatými pruhy, náhle ztuhl, nastražil uši a odfrkl si. Nato pozvedlo hlavy celé stádo, všichni frkali a řehtali. Hleděli přes slony na něco v dálce.

Obloha se zhluboka nadechla a otočila se. Těžkým dunivým krokem klusala k napajedlu tlupa asi dvaceti zavalitých zvířat s šedou kůží. Jejich vůdce doširoka rozevřel tlamu a odhalil děsivě veliké kolíkovité zuby.

Hroši! Jsou nebezpeční a vznětliví. Velká matka Oblohu vždy varovala, aby si od nich držela odstup.

„Pojď, Měsíčku,“ řekla a jemně ho postrkovala zpět k rodině.

Samice už si hrochů také všimly, a když Obloha s Měsíčkem, strachy celí zadýchaní, přiběhli do jejich středu, vytvořily před nimi vlastními těly obranný val.

„Mladí zůstanou vzadu,“ nařídila Vlaha.

Hroši už byli téměř u nich, Obloha sebou polekaně trhla, ale tlupa pokračovala kolem slonů dál. Pak zpomalila a se žalostným funěním se přiblížila až k tělu Velké matky a vytvořila kolem něj uctivý kruh. Samec, vůdce na první pohled, který měl nezvykle velké uši a šedorůžovou tvář, sklonil široký čumák k čelu Velké matky. Jeho tlupa ho v tichosti pozorovala.

„Tak je to pravda,“ řekl nakonec a vzhlédl. Malá očka se mu zuřivě blyštěla. „Býložravci nelhali.“ Zaklonil hlavu a pronikavě zařval. Tlupa ho v jeho nářku následovala, v bručivých hlasích zazníval hněv a smutek.

„Vražda!“ Vůdcův řev přehlušil všechny ostatní. „Krokodýli se opovážili zavraždit Velkou matku!“

Měsíček se chobůtkem pevně chytil Obložina ocasu. „Co chtějí dělat?“

„To nevím.“ Obloze bušilo srdce. Tušila, že se stane něco strašného.

Hroch s velkýma ušima se šplouchavě vrhl do mělčin. Na bahnitém břehu vzdálené zátoky se rozvalovalo přinejmenším deset krokodýlů. Jeden z nich zívł, čímž odhalil strašlivé zuby, a zase tlamu sklapl.

„Ukážeme jim, jak dopadnou ti, kdo porušují Kodex,“ zabručel hroch. „Je mi fuk, že ho neuznávají. Za to, co provedli, zaplatí!“

Hroši se nahrnuli do jezera, rozstříkovali kolem sebe spršky vody a svaly na bocích se jim vlnily. Hněvivě odfrkovali rozšířenými nozdrami, zatímco se hnali vodou ke krokodýlům.

„Obloho!“ zvolal Měsíček. „Co to dělají?“

Vláha opustila řadu slonic a běžela ke břehu. „Stůjte!“ troubila za hrochy.

Její volání zaniklo v bubnování deště do hladiny jezera a hroši si jí beztak nevšimli. Už byli téměř u vzdálené zátoky a s dusotem vybíhali z vody ke krokodýlům. Krokodýli s úšklebkem vyrazili k vodě a ponořili se. Jedna samice však byla příliš pomalá.

Ještě zvedla hlavu a otočila se, aby se podívala, jaká hrozba se k nim blíží, a už bylo pozdě. V tu ránu se k ní přiřítíl vůdce hrochů a obrovskou hlavou jí narazil do ramene. Překvapená krokodýlice se překulila na šupinatá záda a odhalila smetanově bílé břicho. Zasyčela nadávku v Písečné řeči a začala se kroutit, aby mu unikla, jenže to už se na ni hroch vrhl a zaťal jí do břicha obrovské čelisti.

Krokodýlice se ohnala tlustým ocasem a vydala ze sebe příšerný jekot, ale hroch ji držel zarytě dál. Vzepřel se, až se téměř převrátil na zadek, a táhl ji s sebou pod hladinu.

Jezero se vířivě zpěnilo. Nad vodou se objevil krokodýlí ocas a divoce sebou škubal, pak se na okamžik vynořily i klapající čelisti. Když však hroch samici znovu zavlekl dolů, zbarvila se zpěněná voda doruda. Vyděšená Obloha jen zírala, jak na hladinu vyplulo tělo krokodýlice škubající sebou ve smrtelných záchvěvech, s potrháním a zkrvaveným břichem. Hroch se vynořil, rozevřel děsivou tlamu a vítězoslavně zařval. Jeho tlupa se k němu přidala a jejich pokřik se rozléhal po celém jezeře.

Opodál pluli zbylí krokodýli a pozorovali masakr chladným, ohromeným pohledem.

Zhrozená Obloha se prodrala mezi dospělými slonicemi. „To-

hle není správné!“ křikla. „Vždyť porušují Kodex!“ Vymanila se ze sevření Měsíčkova chobotu a uháněla ke břehu.

„Obloho, ne!“ zavolala za ní Kometa, ale Obloha běžela dál.

Povzbuzeni úspěšným útokem svého vůdce teď hroši doráželi na zbytek krokodýlů. Někteří z plazů se nedali zastrašit a v obraně proti útočníkům rozevírali čelisti, než se potopili pod hladinu, jiní vybíhali z vody a po písku pádili na svých pahýlovitých nohou pryč. Ze zpěněného jezera se ozvalo nepřirozené zavřísknutí a na hladinu vyplavalo další bezvládné krokodýlí tělo.

„Přestaňte!“ Obloha vběhla do vody, pozvedla chobot a zděšeně troubila. „*Přestaňte!*“

Bahno pod jejíma nohama bylo měkké a vtahovalo ji dolů. Zoufale se kymácela sem tam, pak klopýtla a náhle jezerní dno zmizelo. Žuchla pod hladinu, vystrašené zajíknutí umlčel lok zkalené vody. Zakuckala se a téměř poslepu kolem sebe horečně kopala nohama.

Nohy se dotkly dna. Odstrčila se od mazlavého bláta a znovu se ocitla na vzduchu, lapala po dechu a prskala vodu. Hroši na ni jen zírali.

„Tohle by Velká matka nechtěla,“ volala na ně kašlavě Obloha. „Vždycky... vždycky bránila Kodex.“ Tlamu měla opět plnou vody a musela ji znovu vyplivnout, nohama už zase nazdařbůh kopala kolem sebe. „Kodex pro ni byl důležitější než co jiného! Proším, musíte toho nechat!“

„Aby těm bídákům prošlo, že ji zabili?“ odfrkl si jeden z hrochů a pohodil hlavou směrem ke krokodýlům. „Možná to vám slo-nům nevadí, ale nám jo.“